

Et mirakel skaffer et hjem

Utdrag fra boken *Moments of Grace* av Neale Donald Walsch.
Oversatt fra engelsk av Susanne Helgesen - www.tobeone.no
Alle illustrasjonsfoto av Colourbox.no

Bill Tucker lærte en lekse om tillit for tretti år siden, en lekse han aldri har glemt. Han har husket den mange ganger for å minne seg selv om at ingenting er umulig. Det krever kun én ting. Tro.

På den tiden hadde Bill aldri solgt et hus selv om han hadde autorisasjon som megler og var leder for et eiendomsmeglerfirma. Han ble ofte sent igjen på jobben for å være tilgjengelig for meglerne som kom tilbake fra visninger på kvelden. Det var hans ansvar å se over salgsoppgavene, og han ønsket ikke å holde tilbake noen avtaler – eller miste noen – ved ikke å være tilgjengelig.

”Vi har behov for å kjøpe et hjem i kveld, så du blir nødt til å hjelpe oss.”

Kl 2200 var imidlertid sent nok for et hvert kontor å være åpent, bestemte han seg for en kveld mens han så på klokken og gjespet. Jeg reiser hjem, sa han til seg selv. Nå er det nok. Men så hørte han stemmer ute i lokalet. Jeg må ha glemt å låse døren, sa han til seg selv mens han reiste seg for å sjekke.

”Beklager”, sa han til det unge paret som sto ved disken. ”Kontoret er stengt.” De var et lite par – hun bare drøyt 1,50 m og han noe høyere. To små barn ventet sjenert bak dem.

”Vel, lysene er jo på” sa den lille kvinnen, ”og du er jo her ikke sant?” la hun blidt til.

”Ja” svarte Bill. ”Men jeg er daglig le-

der, ikke megler. Jeg venter bare på at meglerne skal komme tilbake slik at jeg kan stenge for kvelden.”

”Vi er familien Johnsen – Ted og Amy. Vi har behov for å kjøpe et hjem i kveld, så du blir nødt til å hjelpe oss” insisterte hun.

”Hvorfor i kveld fru Johnson?” spurte Bill.

Hun trakk pusten. ”Fordi vi må flytte inn i morgen.”

Det var bare så vidt Bill klarte å holde seg fra å himle med øynene.

Han smilte tålmodig og sa: ”Det er umulig frue. For det første – selv om dere fant et hus dere liker på denne tiden av døgnet – så må vi gi eieren et bud. Så er vi nødt til å vente på et mulig motbud. Deretter må dere søke banken om lån. Huset må takseres og banken skal godkjenne dere. Det er overhodet ikke mulig for dere å flytte inn i et hus på under seks uker.”

Så, det burde være forklaring god nok, tenkte han. Bill sluttet aldri å forundre seg over folk. Han humret innvendig. Trodde hun virkelig at hun kunne marsjere inn her kl 22 om kvelden og komme noen vei med dette latterlige innfallet?

Han skulle til å foreslå at hun kanskje kunne komme tilbake i morgen slik at

han kunne presentere henne for en megler som kunne hjelpe henne, men fru Johnson hadde tydeligvis andre planer.

”Det blir overhodet ikke noe problem. Vi vil kunne kjøpe et hus i kveld” sa hun.

OK, tenkte Bill. Kanskje de har kontakter nok til å kjøpe hus for. Det vil selvsagt sette fart på prosessen. ”Hvorfor det?” spurte han høflig.

”Fordi jeg har bedt Gud om å skaffe oss et hjem innen i morgen tidlig og han har aldri skuffet meg.”

”Jeg forstår. Men selv om jeg hadde hatt en megler tilgjengelig, så er det altfor sent på kvelden for å se på noe.”

Det virket ikke som hun forsto hva han mente. ”Du er autorisert, ikke sant?” fortsatte hun.

Bill sa at det var han. ”Men jeg har aldri solgt et hus og har ikke tilstrekkelig ekspertise på området til at dere kan stole på meg.”

”Du tror på Gud, ikke sant?”

Bill smilte overbærende. ”Jo da, det er det ingen tvil om, men...”

Hun avbrøt ham og spurte: ”Tror du på mirakler?”

”Vel... Ja.” Bill har faktisk erfart mange ting som han betraktet som forbløffende hendelser i livet sitt.

Fru Johnson rettet seg opp og sa: ”Hør her, jeg ba i dag og spurte Gud om han kunne gi meg et hjem...eh, kan vi sette oss?” Bill nikket og pekte på et par stoler foran skrivebordet til en megler. Han satt seg i stolen bak skrivebordet. ”Jeg ba Gud” fortsatte kvinnen ”om å gi oss et hjem som vi kan flytte inn i innen i morgen tidlig.”

Bill hevet øyenbrynene.

”Vi har ikke noe sted å bo” sa fru Johnson.

”Vi trodde vi hadde kjøpt et hus av en gammel dame her i byen som gikk med på å finansiere det for oss. Vi kommer fra et sted flere hundre mil herfra, men min mann har akkurat fått jobb her, så

vi pakket og reiste. Da vi kom frem hadde ikke damen flyttet ut enda, og når vi spurte henne om når hun skulle flytte, så sa hun at det skulle hun ikke. Hun trodde hun hadde en avtale om at vi skulle bo sammen med henne. Så hun hadde plassert oss i kjelleren.”

Bill ristet på hodet. ”En merkelig historie”, sa han. Han hadde hørt mange skrekkhistorier i sin 20 år lange karriere, og denne kvalifiserte for en plass helt på toppen av listen.

Fru Johnsen fortsatte: ”Vi kan selvfølgelig ikke bo i kjelleren hos denne damen. Vi har barna her. Vi har vasket hver dag på toalettene på bensinstasjonen nede i gaten. I kveld ba jeg Gud om et mirakel for vi kan ikke fortsette på denne måten. Derfor har vi kjørt rundt og sett etter et eiendomsmeglerkontor som var åpent. Og her er du!”

Gjennom vinduet kunne Bill se parets gamle, slitne bil på parkeringsplassen. ”Hvor mye har dere til en egenandel?” Han ønsket nesten ikke å høre svaret engang.

”Fordi jeg har bedt Gud om å skaffe oss et hjem innen i morgen tidlig og han har aldri skuffet meg.”

”Vi har ingen penger i det hele tatt. Ted har ikke vært i stand til å arbeide de siste ti årene. Han er tidligere alkoholiker forstår du, og vi skal starte på nytt, men det er ikke enkelt. Jeg har arbeidet deltid som servitør.”

Denne situasjonen blir bare verre, tenkte Bill. Hvordan i himmelens navn tenkte de at de kunne kjøpe et hjem uten penger?

”Så du har underholdt familien din på en servitørlønn? Hvorfor arbeidet du kun deltid?” spurte Bill.

”Det var jeg nødt til” forklarte fru Johnson, ”for å kunne arbeide frivillig for menigheten. Det er viktig for meg. Men vi klarer oss – det er ikke det som er problemet. Problemet er at vi ikke har et sted å bo. Og du vet vi ikke er så nøye på det. Vi tar det billigste huset vi kan komme over.”

”Hvorfor ikke bare finne et sted å leie?” foreslo Bill. ”Komme på fote igjen, skaffe litt penger og spare til et sted å bo?”

Kvinnen avfeide ham og sa: ”Vi har leiet i flere år. Det er på tide at vi får vårt eget sted. Og det kan vi – med Guds hjelp. Bare se hvordan han brakte oss til deg!”

Akkurat, lykke til, tenkte Bill. Likevel var han forbløffet over den sterke troen denne kvinnen utviste. Og hvilken rett hadde han til å komme i veien for hennes mirakel, tenkte han. Han tok frem listen sin over prospekter. Kan like godt sjekke hva som finnes ledig, sa han til seg selv mens han sukket innvendig.

”Vel, det er et her til \$54,000. Ikke i det hyggeligste området av byen, men det er en ganske lav pris. Hvor mye vil mannen din tjene i sin nye jobb?”

Til nå hadde Johnson vært stille, men nå var det hans tur.

”Jeg er svært heldig som har fått en jobb i det hele tatt. Jeg starter som vaktmester i morgen, og tjener \$6.00 i timen.”

Bill så mistroisk på dem begge. ”Det er ikke mye”, sa han og tok frem kalkula-

toren. ”Mindre enn \$12,500 i året.”

Mannen nikket.

Bill sa: ”Det meste dere har råd til med en slik lønn er et hus til \$36,000.” Og det finnes ingen hus i den prisklassen. Og om det skulle finnes et, så vil banken kreve en egenandel. Alt dette virker ganske usannsynlig, herr og fru Johnson.”

”Men du sa du trodde på mirakler”, sa fru Johnson stille.

”Ja,” sa Bill ”men jeg sa ikke jeg kunne utføre dem.”

Paret bare så på ham. OK, tenkte han. Jeg må jo bare bevise hvor umulig dette blir. Han tok telefonen og ringe megleren som hadde huset han akkurat hadde snakket om. ”Vi gir dem et tilbud” sa han, men han visste allerede hva resultatet ville bli.

Megleren var først glad for samtalen. Bill så på listen at huset hadde vært på markedet i over et år, så reaksjonen var som forventet. Men når megleren hørte at tilbudet vare på \$36,000, fikk Bill den andre reaksjonen han hadde forventet. Hun ble indignert. Bill måtte insistere på at hun overbrakte budet til eieren ved å minne henne på bestemmelsen om at alle redelige bud må presenteres for eier.

En liten stund senere ringte megleren til-

bake. ”Eieren har et motforslag”, sa hun – litt mindre irritert nå siden det virket som om det i det minste var mulig med en slags avtale. ”Et godt et. \$45,000. Jeg synes du skal slå til på det.”

”Takk skal du ha”, svarte Bill høflig. ”Men la meg forklare situasjonen for deg. Min klient har ingen oppsparte midler og de tjener ikke særlig mye. Det vil være et under hvis de finner en bank som vil låne dem de 36,000, så 45,000 er helt uaktuelt.”

”Jeg er rimelig sikker på at eieren ikke vil akseptere det”, sa kvinnen nøkternt.

Bill svarte: ”Den vurderingen har du ingen rett til å gjøre. Du er nødt til å presentere vårt motbud til hans.” Han begynte å komme i form til forhandlinger. Dette kan bli en spennende øvelse likevel.

Megleren ringe tilbake innen fem minutter. ”Jeg har gitt eieren tilbudet, og han er villig til å la meg vise dere huset. Vi tror at når kjøperen ser det, vil de slå til på vår pris.”

”Det tror jeg ikke de har mulighet til”, svarte Bill igjen.

”Jeg har sett merkelige ting skje”, sa megleren. ”La oss vise dem huset.”

”OK”, sa Bill og la på. Han fortalte Johnson-familien hva de hadde blitt enige om. De bare satt der og smilte.

”Men du sa du trodde på mirakler!”

Bill kunne nesten ikke tro at de hadde kommet så langt. Om morgenen ville de selvfølgelig forstå det meningsløse ved dette forsøket, men det var en del av eiendomsbransjen.

De var hyggelige mennesker, og han var villig til å gå igjennom denne prosessen med dem til de forsto det hele.

Mens Bill kjørte til huset neste morgen, var han mismodig når han forestilte seg hvordan huset antagelig så ut. Det var tross alt det billigste huset på markedet, og i den verste delen av byen. Gatene var fulle av hull. Det var forlatte biler og ustelte gressplener overalt. Bill suk- ket mens han stoppet ved en beskjeden port.

Husets megler ventet på ham, og herr og fru Johnson sto håpefulle ved siden av henne. Han fryktet at de kom til å bli svært lei seg. Bill var glad for at jobben hans ikke vanligvis besto av å selge hus og å av og til være nødt til å være årsak til folks skuffelser.

Bill trakk pusten når megleren åpnet porten. Det lille huset var nydelig! Herr og fru Johnson smilte bredt. Det var et vakkert rødt og hvitt atriumhus komplett med kvistvinduer og skodder på alle vinduer. Når de gikk inn gjennom inngangsdøren la Bill merke til nytt teppe og linoleum. Alt treverk var pusset ned og beiset, det var nye hvitevarer og helt nye skap på det lille kjøkkenet. Huset var plettfritt og fullt møblert med nye møbler i alle rom, som fulgte med huset. Det var en juvel!

”Vi tar det!” utbrøt fru Johnson lykkelig.

”Flott. La oss kjøre bort til eierens hjem og slutføre avtalen”, smilte megleren.

De kjørte ut av det slumliknende området og inn i en nydelig forstad og stoppet foran en romslig ranch. De ble møtt ved inngangsdøren av en bamse av en mann kledd i overall. ”God dag alle sammen. Jeg er Jerry Rockwell”, sa han blidt og førte dem inn på et lystig kjøkken hvor hans kone skjenket kaffe til alle.

Når de hadde satt seg, så herr Rockwell herr Johnson rett i øynene. ”Hva er galt med deg min gode mann? Hvorfor er du ikke villig til i det minste å skaffe familien din et minimum av det som kreves av et hjem til en rimelig pris?”

Herr Johnson kikket ned i koppen sin

og sa: ”Vel, jeg er villig. Min megler sier at jeg simpelthen ikke har råd til mer.” Han hadde problemer med den konfronterende tilnærmingen fra herr Rockwell. ”Du forstår”, fortsatte han, ”jeg er tidligere alkoholiker. Jeg har vært arbeidsledig de siste ti årene. Men nå er jeg nykter og har akkurat fått ny jobb på Harnischfeger Plant.”

Herr Rockwell så overrasket ut. ”Harnischfeger! Hvem ansatte deg der?”

”En hyggelig kar som heter Rogers. Charley Rogers.”

Herr Rockwell reiste seg og strakk ut hånden: ”Du kan få huset for \$36,000!”

Bill satt nesten kaffen i halsen. ”Unnskyld meg”, avbrøt han når han fikk igjen pusten, ”vi er ikke en gang sikre på at vi kan finne en bank som er villig til å låne dem penger.”

”Ikke noe problem”, var svaret. ”Jeg finansierer det selv.”

”Men herr Rockwell”, fortsatte Bill, ”kjøperen er ikke en gang godkjent.”

”Akkurat hvem er det du representerer herr Tucker?” spurte eieren av huset. Så ble stemmens han mildere. ”Hør her, jeg har akkurat pensjonert meg fra Harnischfegers vedlikeholdsavdeling etter 36 år. Charley Rogers kom til meg for 15 år siden som omvendt alkoholiker. Jeg satset på ham og det fungerte utmerket. Hvis denne mannen er bra nok for Charley, så er han bra nok for meg. Jeg gir ham huset til hans pris her og nå!”

De to meglerne så på hverandre med vantro i blikket. De ble tilbudt mer kaffe og Rockwell begynte å fortelle historien om huset som snart var herr og fru Johnsons – et hus han hadde store følelser for viste det seg.

Hans far hadde bygget huset, og George Rockwell hadde bodd hele livet der. Giftet seg og oppdro barn i det samme huset. Han hadde gjort alt ominnredningsarbeidet selv. Hans kone hadde plukket ut tep- pet og de nye møblene. Den eneste grunnen til at han og fru Rockwell følte seg tvunget til å flytte ut til

slutt, var at de ønsket å investere pengene i noe mer solid siden sønnen deres, som led av Downs syndrom, ville ha livslange økonomiske behov.

Herr og fru Johnson glødet nå, og mens morgensolen skinte gjennom vinduene følte Bill en liten tåre i øyekroken samtidig som han la merke til at den andre megleren pyntet litt på maskaraen.

”Kan vi flytte inn i dag?” spurte Amy Johnson håpefullt.

Herr Rockwell puttet hånden i lommen på overallen og tok ut et nøkkelknippe. ”Vær så god!” smilte han og la dem i hånden på fru Johnson.

Hun så på Bill og blunket. Han blunket tilbake. Så det er dette salg av hus – og livet – handler om, tenkte han. Bare det ene mirakelet etter det andre. •

